

Črtica iz sedanje d'obe.

Spisala Márica.

»Dobro, dobro!« klicalo je vse omizje ožjih prijateljev, »gospá Pavličeva nam mora kaj povedati iz svojega življenja!«

»Ali kakó, če ne vem ničesar zanimljivega?« brani se ona.

»Oh, vé, vé, prav lepo dogodbico vé iz deklíških let in pripoveduje jo celó jako mikavno!« deje nasmehoma gospod Pavlič.

»No, bodem pa pripovedovala, ali, gospóda — tista dogodbica ga nekoliko jezí!«

»Oh, mene!« deje gospod Pavlič malomarno.

»Pripovedujte, pripovedujte!« kličejo prijatelji od vseh strani.

»Dobro torej! — Godilo se je v lepem salónu, v čakalnici pri — zobnem zdravniku. Nemirno sem sedela na zelenem stolu, in grozno me je bolel zob. Dolgo sem čakala, slišati je bil iz zdravnikove sobe časih stok, prisiljen smeh, govor in ropot raznega zdravniškega orodja.

Zdajci pa se odpró vrata v čakalnico; lep in jako eleganten mladič vstopi.

Lahno se prikloni in mi séde nasproti. Držala sem robec pred usti, ker me je zob bolel, in še vedno zrla v vrata na desni strani, vender ne več takó nestrpno in nepremično kakor prej: pogled mi je časih ušel na mojega tovariša.

Ko je bil vstopil, premeril me je vso zajedno z jednim pogledom, potem je vzel Danteja z mizice in malomarno listal po njem.

Ker se vrata na desni strani še niso odprla, odložil je Danteja in me opazoval natančneje, kadar nisem gledala na óno stran. S prirojenim ženskim čustvom sem spoznala, da mu prijam.

Oblečena sem bila v temno, preprosto, malone ubožno obleko, na glavi pa sem imela takov-le klobuček zvezan pod podbradkom, kakor jih nosijo navadno le gospé. Skoro mi je odleglo v zobu, zakaj mislila sem menj na bolečine. — Naposled se med vrati na desni strani venderle prikaže prijazni obraz zdravnikov. Hotela sem stopati, kár najlepše morem, ali čutila sem, da komaj prestavljam noge.

Rekel mi je, da je škoda zobú, rajši naj ga dam plombirati.

»Oh, gospá,« dejal mi je, »luknjast je že jako, zató vam bode treba še dolgo hoditi.«

Naredil je nekaj malega in dejal: »Pridite pojutrišnjem okolo šestih.«

»Pojutrišnjem okolo šestih,« ponovila sem glasno, da se je slišalo v sobo zraven óne. —

Prišla sem, in skoro za mano je došel tudi — on. Gledal me je takó ljubo, da se mi je kár srce topilo. Čakati sem morala zopet dolgo, a tákrat ni bilo predolgo.

Tudi ónega dné je del samó nekaj bombaža v zob in mi prerokoval, da bode še dolgo takó.

»V četrtek ob tej uri«, dejal je zdravnik.

»V četrtek ob tej uri«, ponovila sem glasno, da se je slišalo v čakalnico.

Naša rodbina je bila takrat prav na slabem, in jaz, dasi sem se trudila, venderle nisem dobila primerneга posla. Kaj čudo, če sem noč in dan mislila le na svojega neznanca, ki me je gledal takó lepó, o katerem sem upala, da me otmè? Smejete se, in jaz se tudi smejem, ali takrat se izvestno nisem. Domá sem gledala le kisle obraze, kaj pak, da nisem imela ni jedne lepe ure.

Ne samó takov, če bi bil prišel ne vem kakšen, vesela bi ga bila!«

»Oh, ne govóri takó! Toliko praktična nisi bila nikoli; reci rajši, da ti je ugajal tisti gizdalin,« ustavi jo soprog.

»Čudila sem se res že, kakó more lepa, mlada in izobražena deklica vzeti tolstega, preoblečenega kmeta, osobito, ako nima pravega tehtnega vzroka, ki je po mojem mnenji samó siromaštvo. Ne, takó daleč bi ne bila zašla, ali, Bog moj, če je mož izobražen, da ima nekaj duhá, dobro srce« . . .

»Oho, evo žene, prave žene! S povestjo dalje in nikar v stran!« kričé ji od vseh strani.

»Slekla sem óno temno obleko in jo zamenjala s svetlosivo; snela sem s klobučka modre cvetice in jih nadomestila z živimi rožami ter takó zahajala v óni salon. In vselej je prišel tudi on. Od zdravnika je hodil za mano do doma, in tudi po dnevi sem ga že nekoli-kokrat ugledala pod okni.

Opazila sem, da mi ogleduje roke, toda mislila sem, da zató, ker so mu všeč.

Ko sem bila zadnjič pri zdravniku, končal se je moj roman ne-usmiljeno in jako vsakdanje.

Skoro za mano vstopi on z nekovim tovarišem. Menila sta se skrivnostno-tiho; zdajci pa se zopet odpró vrata na levi strani, in v sobo stopi moja součenka iz ljudskih šol, katere nisem več videla po

šolskih letih. Mislila sem, da me že ne pozná, in tudi jaz sem se delala, kakor bi je ne bila spoznala. Ko se ji pa oči privadijo somraku, pride vesela k meni.

»Oh, kakšen slučaj po tolikih letih, Jerala — kaj gospá ali še gospodičina?«

»Deklè, še vedno deklè,« odgovorim ji in se zardim.

»Opravljena si prav kakor gospá; lepa mlada gospá se izvestno zdiš vsakomur«, hiti zgovorna moja znanka.

Desna vrata se odpró, naglo jo pozdravim, ozrem se po njem, toda on, kakor da me ne vidi.

Ne vem, ali po nerodnosti ali kakó: priprla sem si krilo med vrati. Ko jih nekoliko odprem, začujem prav blizu vrat njegov glas: »Upal sem, da je — poročena!«

Triolet.

V naročaj vzprejmi, sobica me tiha, In déli z mano zapuščeni mir, Razlij v srcé tolažbe in veselja vir,	Tam zunaj, veš, po belem sveti Obrazi lepi motijo glavé, Očesca modra čarajo srcé
V naročaj vzprejmi, sobica me tiha! Naj semkaj se ne vseli šum, prepir, Ne čujejo naj stene tvoje vzdihá,	Tam zunaj, veš, po belem sveti. In to nam časih težko, težko dé, Da moramo ljubezni bol trpeti...
V naročaj vzprejmi, sobica me tiha, In déli z mano zapuščeni mir.	Tam zunaj, veš, po belem sveti Obrazi lepi motijo glavé...

J. Š.

Kancijoni.

1.	2.
Fantastiške podobe ve nekdanje, Kakó ljubó ste mi noči sladile, Ko v sanjah o ljubezni hrepeneči Zemljó so misli moje zapustile In v novem svetu so mladostne sanje Topile v togi mi srcé in sreči. — — Zdaj verzi mi krepkó zveneči — Otroške sreče in boli glasovi — Budijo spet na tiste dni spomine — Oglašajo se kakor iz tujine; A vsi ognjeni čuti, srcu novi, Mladenka, vlečejo me k tebi sami — Kakó bi plaval duh moj nad zvezdami?	Oh, v vsem trpljenji mojem si ledena, Ledena kakor krasen kip boginje; In táko sem te v sanjah zrl sinoči: Žarelo nad teboj nebó je sinje, Ob tebi cvela je pomlád zelena. Tedaj pa k zemlji splavajo cvetoči Takó sladkó pojoči Nebeški angelji v sneženih haljah. In srce ti drhti v teh lepih glasih, Kot nikdar ni drhtelo v prejšnjih časih... Izgublajo se pesmi v zračnih daljah... A spet so mi v ljubečem srci vzklike, Da tvoje bi, mladenka, omečile.

Trošan.

